

[Erlendsson]

Erlendsson (FP):

I Danmark stemmer man først og fremmest på partier, og til partistemmer til et folketingsmandat kræves der ca. 17.400 stemmer. Det står der altså bag mit mandat.

Hr. Steenholdt er, så vidt jeg ved, ikke valgt på en partiliste, men har ikke haft mulighed for at få andet end personlige stemmer. De, som ønskede, at hr. Steenholdt skulle sidde her i tinget, har altså stemt på ham personligt. Der er altså et meget, meget mindre stemmetal bag hr. Steenholdts mandat, end der er bag mit.

Det er naturligvis ikke afgørende, som hr. Steenholdt siger. Men det, der er afgørende, er, at vi i dag er kommet dertil, at den danske økonomi er det store, altovervejende spørgsmål, og vore venner må bidrage til at hjælpe på denne økonomi. Det gør man ikke, som hr. Steenholdt tror, ved at stemme på disse umulige forslag, disse fattiggørelsens forslag, disse elendighedens forslag, som bringer os endnu et skridt nærmere mod afgrunden. Det er en gal vurdering. Og hvis hr. Steenholdt var i tvivl – og det burde han være, når han dog alligevel er i langt højere grad optaget af grønlandske problemer end rigsdanske – så burde han have afholdt sig fra at stemme; han burde i hvert fald have afholdt sig fra det, når hans stemme var tungen på vægtskålen.

Vi har set det før: vi har set det fra 1960 til 1964 og fra 1971 til 1973, at man har kunnet majorisere dette folketing med mandater fra Grønland. Det er ikke rimeligt, når folketinget, hovedlandets befolkning, ikke blander sig i de økonomiske forhold på Grønland med andet end kolossale bloktilskud, bloktilskud, som vi også giver vores amter og kommuner, men vel at mærke med den forskel, at de betaler pengene ind til statskassen først, hvor Grønland og Færøerne intet betaler til statskassen og heller ikke kommer til at gøre det. Men tilskuddene stiger år for år, og det tidspunkt er kommet, hvor vi er nødt til at være en smule nøjeregnende.

(Kort bemærkning).

Karlskov Jensen (V):

Jeg bliver nødt til at gentage spørgsmålet fra i går, om hr. Erlendsson vil bestride, at samtlige 179 medlemmer herinde sidder her med den samme berettigelse, den samme ad-

gang og den samme forpligtelse til at tage del i arbejdet ud fra den overbevisning, vedkommende selv kommer til. For hvis det er tilfældet, vil jeg spørge, med hvilken ret hr. Erlendsson kan klandre de enkelte medlemmers stillingtagen her. Jeg ser det ikke.

Efter indlægget fra hr. Erlendsson i går troede jeg, at begrebet takt var ukendt for hr. Erlendsson; alligevel hører vi det igen fra hans mund i denne forbindelse.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Jeg har udtrykkelig sagt, at det er deres forfatningsmæssige ret at stemme her i folketinget og det for en hvilken som helst sag. Men min mening er den, at når vi har en lang række udgiftslove, ja, alle økonomiske byrdelove, som ikke gælder for Færøerne og Grønland, og vi står i en situation, hvor økonomien er det altafgørende, og vi her i folketinget skal finde en løsning på dette problem, så er det ikke rimeligt, at det er færøske og grønlandske mandater, der skal afgøre, hvordan disse problemer skal løses. Det har jeg tilladt mig at sige, og det vil jeg gerne gentage når som helst. Så megen takt må disse medlemmer have. Det er det, jeg har prøvet på at sige til dem.

(Kort bemærkning).

Wilhelm (VS):

Vedrørende hr. Erlendsson måtte vi kunne nøjes med at konstatere, at hr. Erlendsson er et meget godt eksempel på, at det at give gaver – ja, bare det fejlagtigt at tro, at man giver gaver – kan forsimple karakteren.

Her går udtrykket ikke på en befolkningsgruppe, men kun på en enkelt person.

Formanden:

Jeg må trods argumentationen beklage udtrykket.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Wilhelms fortolkning af dette begreb. Det medfører en menneskelig forsimpning, ikke en gruppes eller en befolknings forsimpning, men en menneskelig forsimpning, både at skulle blive ved med at give gaver og endnu mere at